

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 781

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 23 noiembrie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.263 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală	2-3	Decizia nr. 1.268 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 teza a doua și ale art. 401 alin. 1 ¹ din Codul de procedură civilă	9-10
Decizia nr. 1.264 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală.....	3-5	Decizia nr. 1.269 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135 din Codul de procedură civilă	11-12
Decizia nr. 1.265 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304 ¹ din Codul de procedură civilă	5-6	Decizia nr. 1.270 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, art. 319, art. 323 alin. 1 și art. 324 alin. 1 din Codul de procedură civilă	12-14
Decizia nr. 1.266 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă	7-8	Decizia nr. 1.271 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă	14-16
Decizia nr. 1.267 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă	8-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.263**

din 12 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Romi Ciprian Vențer în Dosarul nr. 733/255/2009 al Judecătoriei Marghita.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 733/255/2009, **Judecătoria Marghita a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Romi Ciprian Vențer.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare* și art. 61 alin. (1) referitoare la Parlament ca organ reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, precum și ale prevederilor art. 6 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece în aplicarea textelor contestate procurorul a apreciat în mod eronat că învinuitul își poate face singur apărarea, atâta vreme cât acesta nu a frecventat cursuri școlare, neștiind să scrie sau să citească. Actuala reglementare ce permite organului de urmărire penală să aprecieze, de la caz la caz, dacă învinuitul sau inculpatul își poate face singur apărarea contravine dispozițiilor privind garantarea dreptului la apărare, celor potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării, precum și celor referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Marghita opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Asistența învinuitului sau a inculpatului*, care au următorul conținut: „*Asistența juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical educativ, când este reținut sau arestat chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză ori când organul de urmărire penală sau instanța apreciază că învinuitul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 550 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 1 iunie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, reținând că reglementarea potrivit căreia organul de urmărire penală sau instanța de judecată apreciază cu privire la asistența juridică a învinuitului sau inculpatului, în ipoteza în care acesta „nu și-ar putea face singur apărarea”, nu contravine prevederilor art. 24 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci constituie, de fapt, o măsură de protecție a învinuitului sau inculpatului.

De asemenea, Curtea constată că dispozițiile constituționale ale art. 61 alin. (1) nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Romi Ciprian Vențer în Dosarul nr. 733/255/2009 al Judecătoriei Marghita.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.264

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 ianuarie 2010 și 27 aprilie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.426/325/2009 și nr. 3.912/206/2008, **Judecătoria Timișoara și Judecătoria Câmpulung Moldovenesc au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată în dosarele de mai sus de Ion Măranu și Minodor Tiron.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 24, art. 124 alin. (2), art. 126 alin. (2), art. 131, art. 20, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece persoana față de care s-a dispus netrimiterea în judecată dobândește în urma reanalizării soluției calitatea de inculpat, fără ca acest moment să fie precedat de prezentarea materialului de urmărire penală. Textul încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat, întrucât atât trimiterea în judecată, cât și judecata propriu-zisă se fac de către puterea judecătorească, deși atributul urmăririi penale și al trimiterii în judecată este rezervat Ministerului Public, care aparține puterii executive.

Întrucât verificarea soluției de netrimitere se face doar pe baza lucrărilor și a materialului din dosar, părțile sunt lipsite de un grad de jurisdicție, calea de atac a apelului fiind suprimată.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Măranu în Dosarul nr. 1.426/325/2009 al Judecătoriei Timișoara și de Minodor Tiron în Dosarul nr. 3.912/206/2008 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 223D/2010 și nr. 3.217D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.217D/2010 la Dosarul nr. 223D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

Textul criticat mai îngrădește liberul acces la justiție prin aceea că ignoră principiul cu aplicabilitate generală în dreptul penal *non reformatio in pejus*.

Judecătoria Timișoara opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Câmpulung Moldovenesc nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată*, care au următorul conținut:

„Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții: [...]

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale contestate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 599 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 10 iulie 2008, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, statuând că nu este afectat dreptul la apărare, deoarece procedura de judecare a plângerilor împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, prevăzută de art. 278¹ din Codul de procedură penală, este o procedură contradictorie în care toate părțile, inclusiv persoana acuzată de comiterea unei fapte penale, au posibilitatea de a se apăra și de a cere fie menținerea soluției procurorului, fie investirea instanței cu judecarea infracțiunii reclamate. În această din urmă ipoteză, inculpatul beneficiază, se înțelege, de toate mijloacele de apărare și de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege. Totodată, Curtea a mai reținut că nu poate fi primită nici susținerea privind încălcarea dispozițiilor art. 131 din Constituție privind rolul Ministerului Public, întrucât judecarea cauzei de către instanță după desființarea rezoluției sau ordonanței de netrimiteră în judecată implică participarea procurorului la judecarea cauzei în

calitate de titular al acțiunii publice și exercitarea tuturor atribuțiilor decurgând din această calitate.

De asemenea, prin Decizia nr. 864 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 20 noiembrie 2007, Curtea a reținut că procedura prezentării materialului de urmărire penală este specifică primei faze a procesului penal, care, spre deosebire de faza a doua, este nepublică. Acest argument are drept urmare instituirea obligației procurorului de a chema învinuitul sau inculpatul în cel mai important moment al urmăririi penale — trimiterea în judecată — și își găsește rațiunea tocmai în asigurarea posibilității învinuitului sau inculpatului de a fi asistat de un apărător și de a dispune de timpul necesar pentru a-și pregăti apărarea. Cu acest prilej Curtea a statuat că prevederile legale criticate nu opresc persoana interesată de a lua cunoștință de întreg materialul probator existent la dosar și de a formula cereri noi în cadrul noii faze procesuale căreia i se aplică dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac prevăzute de lege.

Cu aceeași ocazie, Curtea a mai arătat că eventualele probleme practice care s-ar fi putut ivi cu privire la modul de aplicare și interpretare a dispozițiilor contestate de autor au fost dezlegate de Înalta Curte de Casație și Justiție, care, prin Decizia nr. XV din 22 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2006, a admis recursul în interesul legii și a stabilit că, „în aplicarea dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, [...] judecătorul care, prin încheiere, admite plângerea, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și reține cauza spre judecare, apreciind că probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, devine incompatibil să soluționeze fondul acesteia”. Așa fiind, nu se poate susține că prevederile legale criticate contravin principiului dreptului oricărei persoane la un proces echitabil, instituit prin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la care România este parte.

Totodată, prin Decizia nr. 574 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 7 august 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a)—c) din Codul de procedură penală, reținând că plângerea prevăzută de art. 278¹ reprezintă, într-un sens larg, o cale de atac, care se supune principiului de generală aplicabilitate în dreptul penal *non reformatio in pejus*. Într-adevăr, deși legea nu prevede în mod expres aplicarea acestui principiu cu prilejul soluționării plângerii împotriva actelor procurorului, rațiuni identice cu cele care determină extinderea aplicabilității acestui principiu și în alte situații decât cele prevăzute în art. 372, 385⁸ sau art. 414¹ alin. 1 din Codul de procedură penală justifică luarea sa în considerare și în cazul procedurii reglementate de art. 278¹ din același cod.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește critica referitoare la inexistența unei căi de atac împotriva încheierii pe care judecătorul o pronunță în baza textului legal criticat, Curtea constată că o asemenea nemulțumire nu poate fi examinată, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță „fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Măranu în Dosarul nr. 1.426/325/2009 al Judecătoriei Timișoara și de Minodor Tiron în Dosarul nr. 3.912/206/2008 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.265

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Claudiu Sârbu, Dan Ștefan Dragomir, Ilarian Cărămidă, Dorin Bogdan, Mircea Paștiu, Venera Maria Iancu, Silvia Moldovan, Cornel Frățilă, Adrian Iurean (Turean) și Crinel-Paul Popa în dosarele nr. 5.076/107/2008, nr. 5.088/107/2008, nr. 5.080/107/2008, nr. 5.106/107/2008, nr. 5.111/107/2008, nr. 5.574/107/2008, nr. 5.078/107/2008, nr. 6.274/107/2008, nr. 5.055/107/2008 și nr. 5.037/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 492D/2010—501D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 493D/2010—501D/2010 la Dosarul nr. 492D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 14 ianuarie 2010 și 21 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.076/107/2008, nr. 5.088/107/2008, nr. 5.080/107/2008, nr. 5.106/107/2008, nr. 5.111/107/2008, nr. 5.574/107/2008, nr. 5.078/107/2008, nr. 6.274/107/2008, nr. 5.055/107/2008 și nr. 5.037/107/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată în dosarele de mai sus de Claudiu Sârbu, Dan Ștefan Dragomir, Ilarian Cărămidă, Dorin Bogdan, Mircea Paștiu, Venera Maria Iancu, Silvia Moldovan, Cornel Frățilă, Adrian Iurean (Turean) și Crinel-Paul Popa cu ocazia soluționării unor cauze civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate contravin art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece angajatul este discriminat și nu beneficiază de un proces echitabil atunci când, în cadrul unui litigiu de muncă, deși majoritatea înscrisurilor care pot duce la aflarea adevărului se află la angajator, acesta nu le depune în fața instanței, pronunțându-se astfel o soluție greșită. De asemenea, se susține că dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale deoarece creează discriminări între cei ale căror litigii au și calea de atac a apelului și cei ale căror litigii prevăd și calea de atac a recursului.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003 și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 287 din Codul muncii: *„Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”;*

— Art. 304¹ din Codul de procedură civilă: *„Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.”*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Claudiu Sârbu, Dan Ștefan Dragomir, Ilarian Cărmămidă, Dorin Bogdan, Mircea Paștiu, Venera Maria Iancu, Silvia Moldovan, Cornel Frățilă, Adrian Iurean (Turean) și Crinel-Paul Popa în dosarele nr. 5.076/107/2008, nr. 5.088/107/2008, nr. 5.080/107/2008, nr. 5.106/107/2008, nr. 5.111/107/2008, nr. 5.574/107/2008, nr. 5.078/107/2008, nr. 6.274/107/2008, nr. 5.055/107/2008 și nr. 5.037/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, referitor la prevederile art. 287 din Codul muncii, Curtea a statuat prin numeroase decizii că acestea nu contravin prevederilor constituționale. De pildă, prin Decizia nr. 494 din 11 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 18 ianuarie 2005, Curtea, respingând excepția, a reținut că dispozițiile art. 287 din Codul muncii reprezintă norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, se stabilesc prin lege, precum și că salariatul și angajatorul sunt două părți ale conflictului de muncă, situate pe poziții opuse și cu interese contrare, situația lor diferită justificând, în anumite privințe, și tratamentul juridic diferențiat. Angajatorul este cel care deține documentele și toate celelalte probe pertinente pentru elucidarea conflictului și pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor părților raportului juridic de muncă, fiind necesară și firească obligația acestuia de a prezenta aceste probe.

În ceea ce privește dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității acestora prin numeroase decizii. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.004 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 7 noiembrie 2008, Curtea a statuat că recursul constituie în această ipoteză o cale de atac cu caracter devolutiv, în care, ca și în cazul apelului, instanța de recurs judecă însăși cauza, atât sub aspectul legalității, cât și sub acela al temeiniciei, nelimitându-se să examineze doar hotărârea pronunțată de prima instanță, exclusiv pentru motivele de casare prevăzute în art. 304 din Codul de procedură civilă, ceea ce este în deplină concordanță cu prevederile Constituției.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.266

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 pct. 1
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Masoti” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6980.1/2/2008 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă Societatea Comercială „Supercom” — S.A. din București, prin avocatul Ștefan Ciontu, și Primăria Sectorului 1 București, prin avocatul Răzvan Budulan, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Avocații prezenți solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, susținând menținerea practicii instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6980.1/2/2008, **Curtea de Apel Brașov – Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Masoti” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 21 alin. (1) și (2) și art. 57 din Constituție, deoarece, pe de o parte, permit atacarea unei hotărâri irevocabile de către o parte care pretinde că nu a fost citată pentru ziua în care s-a judecat pricina, iar, pe de altă parte, reprezintă o autorizare din partea legiuitorului a unui comportament procesual caracterizat prin rea-credință.

Curtea de Apel Brașov – Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:*

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privitoare la accesul liber la justiție, precum și ale art. 57 privind exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că în ceea ce privește constituționalitatea prevederilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 1.452 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 16 decembrie 2009, instanța constituțională s-a mai pronunțat și a reținut că prevederile art. 317 din Codul de procedură civilă nu au în vedere hotărârile judecătorești susceptibile de a fi atacate pe căile ordinare de atac, care oferă părților cadrul procesual adecvat în care să își poată exercita, cu diligență, drepturile procesuale de pe poziții de egalitate, ci se referă la hotărârile irevocabile, împotriva cărora mai pot fi exercitate doar căile extraordinare de atac, așa cum este cazul contestației în anulare. Legiuitorul a prevăzut cazurile în care poate fi atacată o hotărâre irevocabilă pe calea contestației în anulare, tocmai pentru a garanta echitatea actului de justiție și pentru a-l pune pe justițiabilul care nu a putut invoca, din motive, desigur, neimputabile lui, nelegalitatea citării într-o situație egală cu cel care a invocat aceste motive în apel sau în recurs, cu intenția de a crea un tratament juridic egal între aceștia.

De asemenea, Curtea a mai reținut că, odată invocate pe calea apelului sau a recursului, aceste motive urmează a fi cenzurate de către instanță, care se va pronunța asupra lor, astfel încât nepronunțarea asupra acestor motive în faza recursului dă posibilitatea părții interesate să le invoce în cadrul contestației în anulare, potrivit art. 317 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Din moment ce partea a putut invoca aceste motive pe calea apelului sau a recursului, ar fi de prisos să i se mai acorde încă o dată această posibilitate pe calea contestației în anulare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Masoti” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6980.1/2/2008 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.267

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fier Forjat M&I” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 34.007/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, susținând menținerea practicii instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 34.007/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor a art. 52 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fier Forjat M&I” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul constituțional la apărare prin faptul că ascultarea părților, fără a fi comunicată

cererea de intervenție formulată, este pur formală și nu asigură posibilitatea pregătirii unei apărări temeinice.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale. Prin admiterea în principiu, instanța nu se pronunță asupra fondului cererii, verificând numai aparent interesul și, eventual, dreptul propriu, potrivit art. 49 din Codul de procedură civilă, și acordă părții posibilitatea să formuleze întâmpinare pentru a combate susținerile cuprinse în cererea de intervenție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 52 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut: „După ascultarea părților și a celui care intervine, instanța va hotărî asupra încuviințării în principiu a intervenției.[...]”

După încuviințarea în principiu, instanța va dispune comunicarea intervenției și, în cazurile în care întâmpinarea este obligatorie, va soroci termenul în care aceasta va trebui depusă.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dreptul la apărare, prevăzut de art. 24 din Constituție, precum și dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea a constatat că asupra constituționalității prevederilor art. 52 din Codul de procedură civilă instanța constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri, exemplu fiind Decizia nr. 320 din 5 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009, sau Decizia nr. 560 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 14 august 2007, statuând în sensul constituționalității acestor prevederi.

Astfel, Curtea a decis că asupra admisibilității în principiu a intervenției se pronunță instanța de judecată, după ascultarea părților și a celui ce intervine, fiind astfel asigurate garanțiile accesului liber la justiție, și că reclamantul beneficiază de

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

suficiente garanții procesuale menite să concretizeze dreptul acestuia la un proces echitabil.

În ceea ce privește dreptul la apărare, acesta le este garantat părților aflate în proces prin art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și prin art. 129, care prevede că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, texte prin care se atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac. Așa fiind, dispozițiile criticate reprezintă expresia aplicării acestor dispoziții constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fier Forjat M&I” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 34.007/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.268

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 teza a doua și ale art. 401 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, susținând menținerea practicii instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.999/215/2009, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 399 alin. 1 teza a doua și ale art. 401 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Cosmin Mihail Viespescu.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 teza a doua și ale art. 401 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cosmin Mihail Viespescu în Dosarul nr. 8.999/215/2009 al Judecătoria Craiova — Secția civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 21 coroborat cu art. 20 din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece este abolită însăși garanția dreptului la un proces echitabil, orice parte interesată putând, pe calea instituită de art. 399 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, să tindă la o veritabilă reanalizare a soluției pronunțate irevocabil, prin demersuri de lămurire. Pe de altă parte, există posibilitatea de a se institui arbitrariul procedurii, de a tergiversa dincolo de limite rezonabile procesul civil și chiar de a permite reformulări ale titlului executoriu după ce mai multe formalități execuționale au fost îndeplinite.

Judecătoria Craiova — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 399 alin. 1 teza a doua și ale art. 401 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 399 alin. 1: „*Împotriva executării silite, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămăți prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*”;

— Art. 401 alin. 1¹: „*Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se poate face oricând*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 teza a doua și ale art. 401 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cosmin Mihail Viespescu în Dosarul nr. 8.999/215/2009 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 și 21, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase rânduri asupra dispozițiilor criticate.

Astfel, referitor la prevederile art. 399 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 816 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009, Curtea a reținut, în esență, că procedura contestației la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să explicitizeze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate jurisdicțională în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea cu acel prilej de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară sub acest aspect ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil. De asemenea, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 53 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 147 din 5 martie 2010, că împotriva executării silite, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămăți prin executare, textele de lege criticate oferind astfel toate garanțiile pentru realizarea accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, așa cum sunt consacrate ca drepturi fundamentale prin dispozițiile art. 21 din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În fine, nici critica relativă la dispozițiile art. 401 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă nu poate fi reținută, întrucât legiuitorul a instituit un termen special în care să se poată formula contestația la titlu, diferit de termenul în care se poate formula contestația la executarea propriu-zisă, apreciind că oricând în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită poate apărea necesitatea lămuririi înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu. Or, instituirea unui asemenea termen nu poate fi considerată ca fiind de natură a îngradi liberul acces la justiție și nici a încălca dreptul la un proces echitabil, întrucât legiuitorul, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, este îndreptățit să stabilească regulile speciale de procedură și modalitățile de exercitare a drepturilor procesuale.

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.269

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Garant Flory” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.044/300/2008 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și susține menținerea practicii instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.044/300/2008, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Garant Flory” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 20, art. 21 alin. (1) și art. 24 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, prin restricția introdusă de prevederile art. 135 din Codul de procedură civilă, partea nu mai are posibilitatea de a combate în mod real și efectiv pretențiile părții adverse, fiindu-i astfel încălcat dreptul la apărare.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat a fost instituit în scopul protejării drepturilor reclamantului, invocate pe calea cererii de chemare în judecată, care, în lipsa normei criticate, ar fi paralizate de pretenții deduse judecării de către pârât, pe calea cererii reconvenționale, în orice moment al desfășurării procesului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 135 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, întrucât acestea

stabilesc sancțiunea aplicabilă în cazul depunerii tardive a cererii reconvenționale și introducerii terților în proces, instituind limite rezonabile ale exercitării liberului acces la justiție și ocrotirea în egală măsură a drepturilor și a intereselor celorlalte subiecte de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 135 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: *„Cererea reconvențională și introducerea unei alte persoane în judecată, care nu se vor fi făcut înăuntrul termenului prevăzut de lege, se vor judeca deosebit, afară de cazul când amândouă părțile consimt să se judece împreună.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20, 21 și 24 din Constituție, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege dedus controlului relevă o evidentă utilitate în cadrul procesului civil. Astfel, prin instituirea obligativității depunerii cererii reconvenționale înăuntrul unui termen prevăzut de lege, se asigură *de plano* echilibrul procesual al părților în litigiu, reclamantul având posibilitatea de a cunoaște apărările pârâtului, precum și probele utilizate în susținerea lor, posibilitate de care pârâtul beneficiază prin luarea la cunoștință a acțiunii introductive a reclamantului.

Pe de altă parte, textul criticat contribuie la urgentarea soluționării cauzei și la prevenirea exercitării abuzive sau cu întârziere a drepturilor procesuale, instanța fiind în măsură de a cunoaște, încă de la început, cadrul procesual, iar reclamantul își poate pregăti apărările, în cunoștință de cauză, în raport cu susținerile pârâtului cuprinse în cererea reconvențională.

Obligația depunerii cererii reconvenționale într-un anumit termen, cu consecința judecării separate a pretențiilor pârâtului în caz de nerespectare, se circumscrie domeniului de reglementare a competenței instanțelor și a procedurii de judecată, rezervat, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, legiuitorului ordinar, care a acționat deci în limitele prerogativelor sale constituționale.

Dincolo de utilitatea evidentă a reglementării cuprinse în art. 135 din Codul de procedură civilă, Curtea nu poate reține încălcarea dreptului la apărare, cu atât mai mult cu cât art. 118 și 119 din același cod instituie obligația pentru instanța judecătorească, în cazul în care pârâtul nu este reprezentat sau

asistat de avocat, de a-i pune în vedere, la prima zi de înfățișare, să arate excepțiile, dovezile și toate mijloacele sale de apărare, ce vor fi consemnate în încheierea de ședință, acordându-i, la cerere, un termen pentru pregătirea apărării și depunerea întâmpinării sau cererii reconvenționale. În cauzele în care întâmpinarea este obligatorie, cererea reconvențională trebuie depusă cu cel puțin 5 zile înainte de termenul fixat pentru judecată. Numai dacă întâmpinarea nu este obligatorie cererea reconvențională poate fi depusă la prima zi de înfățișare.

Pe de altă parte, Curtea constată că, întrucât norma procedurală prevede că pârâtul „poate” să facă cerere reconvențională, înseamnă că, în principiu, aceasta are caracter facultativ. Prin urmare, pârâtul poate să opteze între a-și valorifica pretențiile pe calea incidentală a cererii

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Garant Flory” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.044/300/2008 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.270

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, art. 319, art. 323 alin. 1 și art. 324 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, art. 319, art. 323 alin. 1 și art. 324 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Miu în Dosarul nr. 11.406/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

reconvenționale și calea principală. Dacă optează pentru prima ipoteză, însă cererea reconvențională este introdusă tardiv, ea poate fi judecată împreună cu cererea principală numai dacă părțile sunt de acord.

Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Așa fiind, Curtea constată că, de parte de a constitui o negare a dreptului în sine, asemenea exigențe dau expresie ordinii de drept, precum și drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane, cărora statul este ținut să le acorde ocrotire, în egală măsură, în deplină concordanță cu dispozițiile art. 57 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și susține menținerea practicii instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.406/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, art. 319, art. 323 alin. 1 și art. 324 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ion Miu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate „limitează admisibilitatea cererilor de contestație în anulare la sfera hotărârilor irevocabile, pentru motive care nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului ori pentru motive care nu au putut fi antamate datorită împrejurării că aceste temeuri necesitau verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără însă a fi fost judecat în fond”.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, legiuitorul având posibilitatea de a reglementa căile de atac în cadrul jurisdicțiilor prevăzute de lege, precum și de a stabili termenele de exercitare, persoanele care pot exercita aceste căi de atac, obiectul și motivele ce pot fi invocate. Pentru aceste motive, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 317, art. 319, art. 323 alin. 1 și art. 324 alin. 1 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 317: „Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;

2. când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.

Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus-arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.”;

— Art. 319: „Contestația se introduce la instanța a cărei hotărâre se atacă.

Contestația se poate face oricând înainte de începutul executării silită, iar în timpul ei, până la împlinirea termenului stabilit la art. 401 alin. 1 lit. b) sau c). Împotriva hotărârilor irevocabile care nu se aduc la îndeplinire pe cale de executare silită, contestația poate fi introdusă în termen de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoștință de hotărâre, dar nu mai târziu de un an de la data când hotărârea a rămas irevocabilă.”;

— Art. 323: „Cererea de revizuire se îndreaptă la instanța care a dat hotărârea rămasă definitivă și a cărei revizuire se cere.”;

— Art. 324: „Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti:

1. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 1, 2 și 7 al. 1, de la comunicarea hotărârilor definitive, iar când hotărârile au fost date de instanțe de recurs după evocarea fondului, de la pronunțare; pentru hotărârile prevăzute la punctul 7 al. 2 de la pronunțarea ultimei hotărâri;

2. în cazul prevăzut de art. 322 pct. 3, de la cel din urmă act de executare;

3. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 4, din ziua în care partea a luat cunoștință de hotărârea instanței penale de

condamnare a judecătorului, martorului sau expertului ori de hotărârea care a declarat fals înscrisul. În lipsa unei astfel de hotărâri termenul curge de la data când partea a luat cunoștință de împrejurările pentru care constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora;

4. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 5, din ziua în care s-au descoperit înscrisurile ce se invocă ori, după caz, din ziua în care partea a luat cunoștință de hotărârea desființată sau modificată pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere;

5. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 6, de la comunicarea hotărârii definitive făcută statului ori celorlalte persoane de drept public sau de utilitate publică, sau de la întoarcerea dispărutului ori de la dobândirea capacității; în aceste din urmă două cazuri termenul fiind de 6 luni.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 privind raportul între dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 21 privitor la accesul liber la justiție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Asupra constituționalității prevederilor art. 317, art. 319, art. 323 alin. 1 și art. 324 alin. 1 din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici similare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale și cu cele ale Convenției.

Astfel, Curtea a decis că dispozițiile legale contestate sunt norme de procedură judiciară și se aplică tuturor persoanelor aflate într-o situație juridică identică. De altfel, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. 2, potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, legiuitorul este liber să dispună cu privire la acestea. În plus, atât contestația în anulare, cât și revizuirea sunt mijloace procedurale de acces la o instanță superioară de control, adică sunt căi extraordinare de atac de retractare, admisibile numai în cazurile limitativ prevăzute de lege. Așa fiind, prin aceste mijloace procedurale instanța este ținută să verifice numai dacă există vreunul dintre motivele limitativ prevăzute de lege, neputând să examineze justetea soluției pronunțate. Partea interesată are posibilitatea de a-și valorifica drepturile în fața judecătorului fondului ori în fața judecătorului în căile ordinare de atac, fără a se putea admite soluția reexaminării *sine die* a unei hotărâri judecătorești, întrucât, cu excepția materiei penale, liberul acces la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale (Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009).

De asemenea, prin Decizia nr. 465 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 4 mai 2009, Curtea Constituțională a statuat că prevederile art. 317 din Codul de procedură civilă nu au în vedere hotărârile judecătorești susceptibile de a fi atacate pe căile ordinare de atac, care oferă părților cadrul procesual adecvat în care să își poată exercita, cu diligență, drepturile procesuale de pe poziții de egalitate, ci se referă la hotărârile irevocabile, împotriva cărora mai pot fi exercitate doar căile extraordinare de atac, așa cum este cazul contestației în anulare și/sau al revizuirii. Legiuitorul a prevăzut limitativ cazurile în care poate fi atacată o hotărâre irevocabilă pe o asemenea cale, tocmai pentru a garanta echitatea actului de justiție și pentru a-l pune pe justițiabilul care nu a putut invoca, din motive, desigur, neimputabile lui, nelegalitatea citării și/sau încălcării dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență într-o situație egală cu

cel care a invocat aceste motive în apel sau în recurs, cu intenția de a crea un tratament juridic egal între aceștia. Rezultă așadar că, odată invocate pe calea apelului sau recursului, aceste motive urmează a fi cenzurate de către instanță, care se va pronunța asupra lor, astfel încât nepronunțarea asupra acestor motive în faza recursului dă posibilitatea părții interesate să le invoce în cadrul contestației în anulare, potrivit art. 317 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Din moment ce partea ar fi putut invoca aceste motive pe calea apelului sau recursului, Curtea observă că ar fi de prisos să i se mai acorde încă o dată această posibilitate pe calea contestației în anulare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 323 alin. 1 și art. 324 alin. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că asupra constituționalității prevederilor de lege criticate s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 235 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 11 aprilie 2006, statuând că „pe calea revizurii nu se realizează un control judiciar propriu-zis, iar faptul că aceeași instanță care a pronunțat hotărârea judecă și cererea de revizuire nu este de natură să influențeze aprecierea judecătorilor”. Aceasta deoarece „aspectele analizate pe calea revizurii sunt diferite de cele examinate în fond, fiind necunoscute la acea dată”. În această materie, ca, de altfel, oriunde, legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen; nu s-a procedat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel

interesat a beneficiat în cadrul termenului legal instituit, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

În fine, Curtea constată că textele de lege criticate sunt în concordanță atât cu dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, cât și cu cele ale art. 11, 20 și 21 din Constituție invocate de autorul excepției, deoarece ele se constituie într-o garanție a procesului echitabil și se aplică în mod egal tuturor justițiabililor ce intră sub incidența normei legale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile evocate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, art. 319, art. 323 alin. 1 și art. 324 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Miu în Dosarul nr. 11.406/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.271

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Gorgăneanu, Gabriel Gorgăneanu Meteșan și Margareta Gorgăneanu în Dosarul nr. 826/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

La apelul nominal se prezintă apărătorul autorilor excepției, avocatul Andrei Tudor Dumitrescu, și partea Maria Popescu, reprezentată de avocatul Mihail Cristian Furtună, lipsind părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Apărătorul autorilor excepției solicită admiterea criticii de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate lasă la apreciere subiectivă a instanței motivele contestației în anulare, împrejurare ce lipsește de conținut dreptul la apărare al părților, prin menținerea unei hotărâri judecătorești pronunțate de o instanță necompetentă.

Avocatul Mariei Popescu consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate și apreciază că folosirea căilor extraordinare de atac trebuie să se realizeze numai în anumite condiții, cu respectarea principiului subsidiarității, și anume după epuizarea căilor ordinare de atac, și a principiului stabilității și securității raporturilor juridice.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și susține menținerea practicii instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 826/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Adrian Gorgăneanu, Gabriel Gorgăneanu Meteșan și Margareta Gorgăneanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate limitează liberul acces la justiție al titularului unei contestații în anulare, în ipoteza în care motivul contestației ar fi putut fi invocat pe calea apelului sau recursului, fără a considera că partea care invocă motivul de anulare poate să nu fi avut interesul exercitării căii ordinare de atac.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 317 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale deoarece problema competenței reprezintă un incident de ordine publică, de interes general, sens în care aceasta poate fi invocată oricând în cursul judecății, indiferent de gradul de jurisdicție, inclusiv din oficiu de către instanța de judecată.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 317 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului: [...].*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la liberul acces la justiție, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.452 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 16 decembrie 2009. Cu acel prilej Curtea a statuat că prevederile criticate nu au în vedere hotărârile judecătorești susceptibile de a fi atacate pe căile ordinare de atac, care oferă părților cadrul procesual adecvat în care să își poată exercita, cu diligență, drepturile procesuale de pe poziții de egalitate, ci se referă la hotărârile irevocabile, împotriva cărora mai pot fi exercitate doar căile extraordinare de atac, așa cum este cazul contestației în anulare. Legiuitorul a prevăzut cazurile în care poate fi atacată o hotărâre irevocabilă pe calea contestației în anulare, tocmai pentru a garanta echitatea actului de justiție și pentru a-l pune pe justițiabilul care nu a putut invoca, din motive, desigur, neimputabile lui, nelegalitatea citării într-o situație egală cu cel care a invocat aceste motive în apel sau în recurs, cu intenția de a crea un tratament juridic egal între aceștia.

De asemenea, Curtea a mai reținut că, odată invocate pe calea apelului sau a recursului, aceste motive urmează a fi cenzurate de către instanță, care se va pronunța asupra lor, astfel încât nepronunțarea asupra acestor motive în faza recursului dă posibilitatea părții interesate să le invoce în cadrul contestației în anulare, potrivit art. 317 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Din moment ce partea a putut invoca aceste motive pe calea apelului sau a recursului, ar fi de prisos să i se mai acorde încă o dată această posibilitate pe calea contestației în anulare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Gorgăneanu, Gabriel Gorgăneanu Meteșan și Margareta Gorgăneanu în Dosarul nr. 826/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 447677